

Arrest

nr. 161 860 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 14 september 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2015 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode december 2014- februari 2015 voor (Alexis BVBA).

Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij het Alexis BVBA sedert 27.08.2015. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook niet afdoende dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legde geen bijkomende documenten voor. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel, gericht tegen de weigering van verblijf, als volgt:

"(...) EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de artikelen 40 ter en 42 § 1, al. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht.

1.

Volgens het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet dient de Belgische referentiepersoon te bewijzen "dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."

De bestreden beslissing verwijst naar dit artikel en stelt het volgende:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode december 2014- februari 2015 voor (Alexis BVBA). Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij het Alexis BVBA sedert 27.08.2015. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel. Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook niet afdoende dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legt geen bijkomende documenten voor. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."

Het artikel 42 § 1, al. 2 van de Vreemdelingenwet voegt echter het volgende toe aan het voormelde artikel 40 ter:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn. doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

Een zorgvuldige ambtenaar zou zich verder geïnformeerd hebben ('op afdoende wijze') om zo niet één element (zijnde de stopzetting van de tewerkstelling) maar alle relevante elementen (de opzeggingsvergoeding, de werkloosheidsuitkering, een eventuele nieuwe tewerkstelling) te weten te komen.

Op eenvoudig verzoek zou de heer Torres Aguilera alle nodige bescheiden en inlichtingen hebben overgelegd inzake zijn huidige inkomen.

Het artikel 42 ter is geschonden, net als het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.

Het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt het volgende omtrent het recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(...)"

Krachtens het artikel 51 van het Handvest is de reikwijdte van het Handvest beperkt tot het EU-recht. In casu kan het artikel 41 van het Handvest worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor Europese regelgeving van kracht is.

Verzoekster ontving een beslissing gebaseerd op de artikelen 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen zijn ingevoegd bij wet van 25 april 2007 (art. 20 en 21). Deze wet is een directe omzetting van richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Europese Unie en hun familieleden en van richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (art. 2 Wet van 25 april 2007).

Het Handvest is dan ook van toepassing.

Bij het inroepen van een schending van het artikel 41 van het Handvest dient men de elementen te vermelden die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Het Hof van Justitie oordeelde hierover als volgt:¹

"Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken onderdanen van derde landen elementen ter rechtvaardiging van de beëindiging van hun bewaring hadden kunnen aanvoeren".

Uit een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen²:

" 3.3.2.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker niet werd gehoord alvorens het bestreden bevel werd genomen. In het administratief dossier zijn geen aanwijzingen voorhanden die aantonen dat verzoeker werd gehoord.

De verwerende partij betwist dat verzoeker moest worden gehoord in het kader van het bestreden bevel. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest

II

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procédure die tot een

bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). (...)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-3B3/13 PPU, M.G. e.a, ro. 34). (...)

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

In die optiek kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verzoekende partij uit eigen initiatief en via de geijkte wegen alle nuttige inlichtingen had moeten verschaffen.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 3 l 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro.40)."

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Verzoekster legt het C4 voor van haar partner, waarop vermeld staat dat hij een opzeggingsvergoeding heeft ontvangen die de periode van 29.08.2015 t.e.m. 16.12.2015 dekt, zijnde een bedrag van 5.089,77 EUR.

Verder is er een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB.

Verzoeksters partner ontving van het ABVV een attest dat zegt dat er pas vanaf 16.12.2015 een definitieve berekening gemaakt kan worden van zijn werkloosheidsuitkering. Het is echter mogelijk om via de website van de RVA (<http://www.rva.be/nl/documentatie/infoblad/t67>) zelf een berekening te maken van de uitkering die hij zal ontvangen, aan de hand van de gegevens vermeld in het C4. Deze uitkering zal tussen de 1.232 en 1.541 EUR bedragen.

Zowel in de periode tot 16.12.2015 als in de periode nadien voldoet verzoeksters partner dus aan de voorwaarde van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Voor het geval haar partners uitkering minder zou bedragen dan 1.308 EUR per maand (maar vermoedelijk niet), legt verzoekster tenslotte nog het huurcontract voor, tezamen met het overzicht van de energiekosten en de telecom-aanrekening. Zo wordt duidelijk dat een behoefteanalyse - voor zover nodig - positief zou afgesloten worden. Met minimum 1.232 EUR aan uitkering kan het koppel immers zonder problemen de huur van 526 EUR, de energiekosten van ongeveer 60 EUR en de Telenetfactuur van ongeveer 120 EUR betalen.

Verzoekster voegt als bijlage ook het cv van haar partner toe. Hieruit blijkt dat hij vanaf het jaar 2001 zonder enige onderbreking aan het werk is geweest in dezelfde sector, m.n. de horeca, en dat hij dus geen enkel probleem zal kennen om een nieuwe job te vinden. Hij heeft zich verder onmiddellijk na zijn ontslag ingeschreven als werkzoekende, zodat er ook voldaan is aan de voorwaarde van het actief zoeken naar een nieuwe betrekking.

In de praktijk zou een correcte toepassing van het hoorrecht ingehouden hebben dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster "voordat jegens hem (haar) een voor hem (haar) nadelige individuele maatregel wordt genomen" van de voorgenomen motivering op de hoogte gebracht zou hebben, en haar de kans zou hebben gegeven hierop te reageren. Zoals reeds vermeld zou verzoekster de bovenvermelde stukken in dat geval onmiddellijk hebben kunnen overmaken, en was een negatieve beslissing voorkomen.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. (...)"

2.2. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij als volgt motiveerde: *"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode december 2014- februari 2015 voor (Alexis BVBA). Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon niet meer tewerkgesteld is bij het Alexis BVBA sedert 27.08.2015. De voorgelegde gegevens zijn dan ook niet langer actueel. Uit de voorliggende gegevens blijkt op dan ook niet afdoende dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Betrokkene legde geen bijkomende documenten voor. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren".*

Verzoekende partij diende op 20 maart 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De verzoekende partij had tot het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid alle volgens haar relevante elementen aan het bestuur voor te leggen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, komt het derhalve niet aan het bestuur toe, wanneer wordt vastgesteld dat de voorgelegde stukken niet afdoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen, verzoekende partij alsnog te verzoeken bijkomende stukken over te maken.

In de mate dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift stukken voegt die zij niet aan het bestuur kenbaar heeft gemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing dient gesteld dat deze stukken niet dienstig in kader van onderhavig beroep kunnen aangebracht worden nu de verwerende partij er vanzelfsprekend geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.3. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt echter vast dat, wanneer het voorhanden zijn van de vereiste bestaansmiddelen niet wordt aangetoond, zoals in casu, een behoefteanalyse zich niet opdringt (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu een behoefteanalyse had moeten doen.

2.4. Waar de verzoekende partij zich voorts beroept op een schending van het hoorrecht, wijst de Raad erop dat zij in haar theoretische bespreking met betrekking tot de toepassing van het hoorrecht verwijst naar de verwijderingsmaatregel om daaropvolgend te menen dat haar hoorrecht met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf is geschonden en waarbij zij verwijst naar de stukken die zij niet heeft voorgelegd. Zoals evenwel hoger reeds aangegeven heeft de verzoekende partij middels haar aanvraag de kans gehad alle door haar relevant geachte stukken voor te leggen, doch zij heeft nagelaten dit te doen. Het hoorrecht houdt evenmin in dat de verzoekende partij mondeling had moeten gehoord worden. Verzoekende partij toont geenszins een schending van het hoorrecht aan met haar betoog. Verzoekende partij voert voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat het hoorrecht geschonden is wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten nu zij zich dienaangaande beperkt tot een theoretisch betoog.

2.5. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. De verzoekende partij betoogt in wat als een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, kan gekwalificeerd worden, als volgt:

“(…) Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Vooreerst wil verzoekster opmerken dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

1.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(…)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

De enige motivering van de bestreden beslissing bestaat bovendien uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

Er wordt hierin zelfs niet verwezen naar verzoekster, zodat de vraag zich opdringt of deze bewering wel betrekking heeft op haar en niet op iemand anders?

Verzoeksters attest van immatriculatie was immers geldig tot en met 20.09.2015. Zij kan dan ook niet inzien hoe er op 14.09.2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat haar legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

2.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Nogmaals: de enige motivering van de bestreden beslissing bestaat uit deze zin: "Legaal verblijf in België is verstreken."

In deze motivering wordt absoluut geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekster, terwijl zij de samenwonende partner is van een EU-onderdaan.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. (...)"

2.7. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.8. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat het beroep werd verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het argument van de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd omdat ook de beslissing tot weigering van verblijf nietig is gaat dus niet op.

2.9. Uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt voorts uitdrukkelijk dat dit gericht is aan de verzoekende partij nu in de aanhef van het haar betekende document, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, de identiteitsgegevens van de verzoekende partij worden vermeld. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij niet weet of het bevel wel op haar betrekking heeft.

Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing expliciet het volgende: *"Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken"*. Het is dan ook duidelijk dat het attest van immatriculatie van de verzoekende partij niet meer geldig was vanaf de datum van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont voorts niet aan dat zij zich niet in de situatie van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet, waarnaar het bestreden bevel verwijst, bevindt. Een schending van dit artikel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.10. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt.

Bovendien kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven.

Een samenlezen van de thans bestreden beslissingen – die door verweerder in dezelfde bijlage zijn opgenomen en ter kennis zijn gebracht, waaruit volgt dat deze in samenhang dienen te worden gelezen – leert op voldoende duidelijke wijze dat verweerder van oordeel was dat in de thans voorliggende zaak verzoekende partij enkel in het Rijk vermag te verblijven op grond van haar gezinsband met haar partner indien zij aantoonbaar dat haar partner over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Aldus kan worden aangenomen dat wel degelijk het gezins- en familieleven in ogenschouw werd genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is immers het gevolg van een beslissing waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht te kunnen genieten

in functie van haar Belgische partner. De Raad wijst er daarenboven op dat dient te worden aangenomen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een daadwerkelijke bescherming beoogt te verzekeren van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij, die verzoekt om een verblijf van meer dan drie maanden en waarbij het aldus gaat om een eerste toelating, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen haar gezinsleven met haar partner elders dan in België verder te zetten. Uit het betoog van de verzoekende partij kan voorts ook niet opgemaakt worden met welke elementen van haar gezinsleven de verwerende partij onvoldoende zou rekening gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.11. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER